

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 20. Concilium Romanum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. *Sextam, tumque post Vesperas, mandu-*
A.C. 1102. *cant. Illis etiam tantum diebus & in Do-*
minicis Missam celebrant. Legumina, quæ
eis parce dantur, ipsi coquunt. Et vinum
extra præscriptum refectiois tempus nun-
quam bibunt. Hunc in modum Petrus
Venerabilis vitam Carthusianorum, qui,
ut ita dicam, ipsius oculis obversabantur,
nobis exhibet.

§. XX.

Concilium Romanum.

Rex juvenis Conradus eodem anno mil-
 lesimo centesimo primo, ex quo ab
 Henrico Imperatore parente suo defece-
 rat, nono, rebus humanis ereptus est. Is
 interea in Italia regnaverat, consiliis Papæ
 & Mathildis Principis obsequens. Sunt,
 qui veneno ipsum interiisse dicant, & non
 nullis miraculis ejusdem exequias fuisse
 illustratas. Anno sequente Henricus Im-
 perator suadentibus Germaniæ Principi-
 bus denunciavit, iturum se Romam, &
 Concilium ad primam diem Januarii con-
 vocaturum esse, in quo Regia & Pontifi-
 cis causa examini subjiceretur, & inter
 Imperium ac Sacerdotium concordia re-
 vocaretur. Sed fidem fefellit, neminem
 qui ipsius nomine Pontificis auctoritati
 se submitteret, misit; contra certis indi-
 ciis proditum est, Henricum id fuisse ma-
 chinatum, ut alius præter Paschalem
 Papa

Abb. Ursp.
an. 1101.

an. 1102.

to. 10. Conc.
p. 727.

Papa eligeretur; at fortunam huic con-
 natui abfuisse.

Sæculum XI.

A. C. 1102.

Post Dominicam tertiam Quadrage-
 simæ, nempe sub finem Mensis Martii
 anno millesimo centesimo secundo, Papa
 Romæ Concilium frequentissimum cele-
 bravit, cui omnes Episcopi Apuliæ, Cam-
 pania, Sicilia, & Tusciæ, verbo, totius
 Italiæ, & complures transalpinorum Epi-
 scoporum legati interfuerunt. In eo
 concinnata est formula juramenti contra
 Schismaticos in hunc modum: *Anathe-
 matizo omnem Hæresim, & præcipue eam,
 quæ statum præsentis Ecclesiæ perturbat,
 quæ docet & adstruit, Anathema conte-
 mnendum, & Ecclesiæ Censuras spernen-
 das esse. Promitto autem obedientiam
 Apostolicæ Sedis Pontifici Domino Pascha-
 li, ejusque Successoribus. Testis sit mihi
 Christus & Ecclesia! affirmo quod affir-
 mat, damno quod damnat Ecclesia Sancta
 & Universalis.* In eodem Concilio con-
 firmata est excommunicationis senten-
 tia, contra Henricum Imperatorem a
 Gregorio VI. & Urbano II. lata, eamque
 Paschalis in Cœna Domini, die tertia
 Aprilis, in Ecclesia Lateranensi, innume-
 rabili diversarum gentium multitudine
 præsentem, suo ore promulgavit, declarans,
 velle se, ut nulli hominum præsertim ul-
 tramontani hanc Censuram ignorarent,

Hist. Eccles. Tom. XVI.

E

sed

Sæcul. XII. sed eum omnes a Communione Ecclesia-
 A.C. 1102. stica arcerent.

Eodem tempore, quo illa formula condita est, Epistola Paschalis II. ad Archiepiscopum Poloniae, nempe Gnesnensem, scripta dicitur in hunc modum:

ep. 6. *Significasti, frater carissime, Regem & Regni Majores in admirationem fuisse raptos, quod Pallium tibi ab Apocristiariis nostris ea conditione oblatum fuerit, si Sacramentum, quod a nobis scriptum detulerant, jurares. Ajunt, omne jusjurandum a Christo Deo in Evangelio esse prohibitum, nec id ab ipsis Apostolis, Domino succedentibus, nec in Conciliis statutum inveniri posse. Tandem censent, non oportere, te hujusmodi juramentum edere. At nos necessitas ad exigendum hoc juramentum compellit, ut sic Fidem, obedientiam, unitatem Ecclesiae conservemus. Neutiquam de privato nostro commodo agitur, sed tua interest, palam facere, quod membrum Ecclesiae Catholicae, & Capiti ejus unitum, sis. Non tam remotus a nobis es, ac Saxones, Danique, quorum tamen Metropolitanae & hoc nobis juramentum praestant, & Legatos Sacrae Sedis honorifice recipiunt, & non solum singulis trienniis, sed singulis annis nuncios Romanam mittunt. In hac epistola Papa affirmat, nulla Concilia Ecclesiae Romanae leges praefixisse, cum Concilia per Ecclesiam*

fiæ Romanæ auctoritatem robur acceperint. At hujus principii fundamentum, falsis Decretalibus antiquius, nullum invenimus. Eadem epistola de verbo ad verbum, sed brevior, ad Archiepiscopum Panormitanum data occurrit.

Sæcul. XII.
A.C. 1102.

ep. 52.

§. XXI.

Res ad Investituram pertinentes in Anglia.

Cum inter hæc Legati Angliæ Romam pervenissent, ac itineris sui causam, & Regis mandata Summo Pontifici exposuissent, ille usque adeo accensus est, ut ne quidem sermo superfuerit. Tandem indignans affirmabat; se neutiquam manifesto licet capitis sui periculo deterreri posse, aut cujuscunque Mortalium minitationibus impelli, ut Sanctorum Patrum Decreta aboleret. Scripsit in hac causa duas epistolas, alteram ad Regem Henricum & alteram ad Anselmum Archiepiscopum. In exordio epistolæ ad Regem, ei gratulatur fortunatum Regni auspiciam, & quod non imitetur impietatem Regis fratris sui, qui atrocem pœnam Deo vindice sustinisset. Hortatur, ut perversorum consiliis aures occludat; quippe investiendo Episcopos & Abbates indignationem Dei in Reges provocari. Promittit Papa, se nihil ab amicitia fide deducturum, si Rex ab

Sup. §. 14.

Edmer. 2.

Novor. p. 21.

to. 10. Conc.

ep. 93.